WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 28 lutego 2008 r. *

W sprawie C-263/06

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Corte Suprema di Cassazione (Włochy) postanowieniem z dnia 30 marca 2006 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 16 czerwca 2006 r., w postępowaniu:

Carboni e derivati Srl

przeciwko

Ministero dell'Economia e delle Finanze,

Riunione Adriatica di Sicurtà SpA,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, J. Malenovský i T. von Danwitz (sprawozdawca), sędziowie,

* Język postępowania: włoski.

rzecznik generalny: J. Mazák,
sekretarz: R. Grass,

uwzględniając procedurę pisemną,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu rządu włoskiego przez I.M. Braguglię, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez G. Albenzię, avvocato dello Stato,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez E. Righini oraz J. Hottiaux, działające w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 11 września 2007 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 1 decyzji Komisji nr 67/94/EWWiS z dnia 12 stycznia 1994 r. nakładającej tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty surówki hematytowej pochodzącej z Brazylii, Polski, Rosji i Ukrainy (Dz.U. L 12, s. 5) w związku z art. 29–31 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1, zwanego dalej „Wspólnotowym kodeksem celnym").

2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu między Carboni e derivati Srl (zwaną dalej „Carboni") a Ministero dell'Economia e delle Finanze (ministerstwem gospodarki i finansów, zwanym dalej „ministerstwem") i Riunione Adriatica di Sicurtà SpA (zwaną dalej „RAS"), dotyczącego ustalenia wartości celnej partii surówki hematytowej pochodzącej z Rosji przywiezionej do Wspólnoty Europejskiej w celu zastosowania zmiennego cła antydumpingowego, ustanowionego w decyzji nr 67/94.

Ramy prawne

Uregulowania antydumpingowe podstawowe oraz uregulowania antydumpingowe szczegółowe

3 Decyzja Komisji nr 2424/88/EWWiS z dnia 29 lipca 1988 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem i przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali (Dz.U. L 209, s. 18, zwana dalej „decyzją podstawową") w art. 1, art. 2 i art. 13 stanowi:

„Artykuł 1

Zakres zastosowania

Niniejsza decyzja ustanawia przepisy mające zastosowanie w odniesieniu do ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali.

Artykuł 2

Dumping

A. ZASADA

1. Cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt dumpingowy, którego wprowadzenie do swobodnego obrotu we Wspólnocie powoduje szkodę.

2. Produkt uznaje się za dumpingowy, jeżeli jego cena eksportowa do Wspólnoty jest niższa od normalnej wartości podobnego produktu.

[…]

Artykuł 13

Przepisy ogólne w przedmiocie ceł

[…]

2. Środki te określają w szczególności wysokość i rodzaj ustanowionego cła, produkt, którego dotyczą, państwo pochodzenia lub wywozu, nazwę dostawcy, jeżeli jest to możliwe, oraz ich uzasadnienie.

3. Wysokość ceł określonych tymczasowo lub ustalonych ostatecznie nie może przekraczać marginesu dumpingu lub kwoty subwencji; powinna być ona niższa, jeżeli takie niższe cło będzie wystarczające dla usunięcia szkody.

[…]". [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej decyzji przytoczone poniżej]

4 W dniu 12 stycznia 1994 r. Komisja Wspólnot Europejskich przyjęła decyzję nr 67/94 na podstawie art. 11 decyzji podstawowej, który przewiduje w szczególności możliwość ustanowienia tymczasowego cła antydumpingowego. Motywy 64–67 decyzji nr 67/94 mają następujące brzmienie:

„(64) Komisja ustaliła poziom cenowy, przy którym omawiany przywóz przestaje wyrządzać znaczną szkodę przemysłowi Wspólnoty. […]

(65) Komisja uważa, że podjęte środki, oprócz przywrócenia uczciwej konkurencji na rynku surówki hematytowej, powinny równocześnie pozwolić eksportującym krajom uzyskać wyższe dochody z wywozu omawianego produktu.

(66) Komisja uważa, że aby osiągnąć te cele, najbardziej odpowiednim spośród dostępnych środków jest w tym konkretnym przypadku ustalenie ceny minimalnej.

(67) Komisja stwierdziła, że ponieważ minimalna cena przywozowa uznana za konieczną dla usunięcia szkodliwych skutków dumpingu jest w każdym przypadku niższa od normalnej wartości ustalonej przez zainteresowane spółki, tymczasowe cło antydumpingowe ustanowione w art. 13 ust. 3 decyzji nr [2424/88] nie jest wyższe od ustalonych marginesów dumpingu". [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej decyzji przytoczone poniżej]

5 Artykuł 1 decyzji nr 67/94 stanowi:

„1. Niniejszym nakłada się tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz surówki hematytowej objętej kodem CN 7201 10 19 pochodzącej z Brazylii, Polski, Rosji i Ukrainy.

2. Wysokość stawki celnej odpowiada różnicy między ceną wynoszącą 149 ECU za tonę (na warunkach cif przed ocleniem) a zadeklarowaną wartością celną, w każdym przypadku, gdy zadeklarowana wartość celna jest niższa od minimalnej ceny przywozowej.

3. Zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

[…]".

6 Tymczasowe cło antydumpingowe ustanowione decyzją nr 67/94 zostało potwierdzone w decyzji Komisji nr 1751/94/EWWiS z dnia 15 lipca 1994 r. nakładającej ostateczne cło antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty surówki hematytowej pochodzącej z Brazylii, Polski, Rosji i Ukrainy (Dz.U. L 182, s. 37). Artykuł 1 ust. 2 tej decyzji stanowi:

„Wysokość [rzeczonej] stawki celnej odpowiada różnicy między ceną wynoszącą 149 ECU za tonę oraz wartością celną zaakceptowaną (franco granica WE) w każdym przypadku, gdy wartość ta jest niższa od wspomnianej ceny". [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej decyzji przytoczone poniżej]

Wspólnotowy kodeks celny i przepisy wykonawcze do tego kodeksu

7 Wspólnotowy kodeks celny w art. 28–31 stanowi:

„Artykuł 28

Przepisy niniejszego rozdziału określają wartość celną do celów stosowania Taryfy Celnej Wspólnot Europejskich oraz środków pozataryfowych określonych szczególnymi przepisami wspólnotowymi i mających zastosowanie w wymianie towarowej.

Artykuł 29

1. Wartością celną przywożonych towarów jest wartość transakcyjna, to znaczy cena faktycznie zapłacona lub należna za towary, wtedy gdy zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty, ustalana, o ile jest to konieczne, na podstawie art. 32 i 33, pod warunkiem że:

[…]

(d) kupujący i sprzedawca nie są ze sobą powiązani lub też, w przypadkach gdy są powiązani, wartość transakcyjna może, zgodnie z ust. 2, być zaakceptowana na potrzeby celne.

2. a) Przy ustalaniu, czy wartość transakcyjna jest do zaakceptowania dla celów stosowania ust. 1, fakt, iż kupujący i sprzedawca są ze sobą powiązani, nie stanowi sam w sobie wystarczającej podstawy do niezaakceptowania wartości transakcyjnej. Gdy okaże się to konieczne, okoliczności dotyczące sprzedaży bada się, a wartość transakcyjną akceptuje, pod warunkiem że powiązanie nie wpłynęło na cenę. Jeżeli na podstawie informacji uzyskanych od zgłaszającego lub z innych źródeł organy celne mają powody, aby uznać, że powiązanie wpłynęło na cenę, powody takie podaje się zgłaszającemu i zapewnia mu możliwość ustosunkowania się do nich. Na żądanie zgłaszającego informacja o takich powodach zostaje przedstawiona w formie pisemnej.

[…]

Artykuł 30

1. Jeżeli wartość celna nie może zostać ustalona na podstawie art. 29, ustala się ją, stosując w kolejności lit. a), b), c) i d) ustępu 2 […]

2. Wartością celną ustalaną na podstawie niniejszego artykułu jest:

a) wartość transakcyjna identycznych towarów, […]

b) wartość transakcyjna podobnych towarów, […]

c) wartość oparta na cenie jednostkowej, po jakiej towary przywożone lub towary identyczne bądź podobne sprzedawane są we Wspólnocie w największych zbiorczych ilościach osobom niepowiązanym ze sprzedawcami;

d) wartość kalkulowana, […]

Artykuł 31

1. Jeżeli wartość celna przywożonych towarów nie może być ustalona na podstawie art. 29 i 30, jest ona ustalana na podstawie danych dostępnych we Wspólnocie, z zastosowaniem odpowiednich środków zgodnych z zasadami i ogólnymi przepisami:

— porozumienia w sprawie stosowania art. VII Układu Ogólnego w sprawie Taryf Celnych i Handlu,

— artykułu VII Układu Ogólnego w sprawie Taryf Celnych i Handlu,

— przepisów niniejszego rozdziału.

2. Wartość celna ustalana z zastosowaniem ust. 1 nie może być określana na podstawie:

[…]

b) systemu polegającego na przyjmowaniu na potrzeby celne wyższej z dwóch alternatywnych wartości;

[…]

g) arbitralnych lub nieprawdziwych wartości".

8 Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92 (Dz.U. L 253, s. 1, zwane dalej „rozporządzeniem wykonawczym"), zawiera załącznik 23, zatytułowany „Uwagi interpretacyjne dotyczące wartości celnej". Punkt 2 uwag tego załącznika dotyczących art. 31 ust. 1 Wspólnotowego kodeksu celnego stanowi:

„Na mocy art. 31 ust. 1 [tego kodeksu] powinny być stosowane metody ustanowione w art. 29–30 ust. 2 [tego kodeksu], jednakże rozsądna elastyczność w stosowaniu takich metod będzie zgodna z celami i przepisami art. 31 ust. 1".

9 W rozporządzeniu wykonawczym Komisja ustanowiła przepisy wykonawcze do Wspólnotowego kodeksu celnego. W szczególności art. 147 ust. 1 rzeczonego rozporządzenia, w wersji obowiązującej w czerwcu 1994 r., czyli w chwili dokonania przywozu partii surówki hematytowej, pochodzącej z Rosji, który jest u podstaw postępowania przed sądem krajowym, stanowił:

„Do celów art. 29 [Wspólnotowego kodeksu celnego] fakt, że towary będące przedmiotem sprzedaży zostały zgłoszone do swobodnego obrotu, uważa się za wystarczającą wskazówkę, że zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty. Dotyczy to również przypadku kolejnych sprzedaży dokonanych przed określeniem wartości celnej, przy czym każda z cen tych transakcji może, z zastrzeżeniem przepisów art. 178–181, zostać przyjęta za podstawę określenia wartości celnej".

10 Artykuły 178–181 rozporządzenia wykonawczego dotyczą zgłoszenia szczegółowych danych oraz wymaganych dokumentów w zakresie wartości celnej. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 3254/94 z dnia 19 grudnia 1994 r. zmieniające rozporządzenie nr 2454/93 (Dz.U. L 346, s. 1) dodało w rozporządzeniu wykonawczym art. 181a, który stanowi:

„1. Jeżeli, zgodnie z procedurą ustanowioną w ust. 2, organy celne mają uzasadnione wątpliwości, że zadeklarowana wartość celna stanowi całkowitą faktycznie zapłaconą lub należną sumę określoną w art. 29 [Wspólnotowego] kodeksu [celnego], nie muszą ustalać wartości celnej przywożonych towarów z zastosowaniem metody wartości transakcyjnej.

2. Jeżeli organy celne mają wątpliwości określone w ust. 1, mogą zażądać, zgodnie z art. 178 ust. 4, przedstawienia uzupełniających informacji. Jeżeli wątpliwości te pozostają, organy celne przed podjęciem ostatecznej decyzji powiadamiają daną osobę na piśmie, o ile się o to zwróciła, o powodach tych wątpliwości i zapewnią jej odpowiednią możliwość udzielenia odpowiedzi. Ostateczna decyzja wraz z uzasadnieniem przekazywana jest zainteresowanemu na piśmie".

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

11 W maju 1994 r. Carboni nabyła od Commercio Materie Prime CMP SpA (zwanej dalej „CMP"), z siedzibą w Genui (Włochy), partię surówki hematytowej pochodzącej z Rosji, którą sama CMP nabyła od OME-DTECH Electronics LTD (zwanej dalej „OME-DTECH"), z siedzibą w Limassol (Cypr). W czerwcu 1994 r. agent celny Carboni, SPA-MAT Srl, przedstawiła w urzędzie celnym w Molfetta (Włochy), w imieniu Carboni, zgłoszenie dotyczące przywozu tej partii, której zadeklarowana wartość wynosiła 151 ECU za tonę i której odprawa celna została dokonana w tym porcie, po zapłaceniu należności celnych, pobranych w dniu 14 czerwca 1994 r.

12 W decyzji z dnia 16 lipca 1994 r. organy celne, za pośrednictwem SPA-MAT Srl, powiadomiły Carboni, że zgodnie z decyzją nr 67/94 należna kwota musi zostać zwiększona o cło antydumpingowe odpowiadające różnicy między ceną 149 ECU za tonę i wartością celną, gdyż organy te zakwestionowały prawdziwość zadeklarowanej wartości.

13 Carboni przedstawiła zabezpieczenie obejmujące zapłatę kwoty z tytułu cła antydumpingowego przez poręczyciela, RAS, ale wniosła skargę do Tribunale di Bari (sądu w Bari) przeciwko ministerstwu i RAS, kwestionując zasadność żądania cła antydumpingowego i w rezultacie, konieczność złożenia zabezpieczenia.

14 Carboni utrzymywała w szczególności, że cena 151 ECU za tonę podana na fakturze wystawionej przez CMP była wyższa od minimalnej ceny przywozu (149 ECU za tonę) co oznacza, że cło antydumpingowe nie było należne.

15 Ministerstwo ze swej strony twierdziło, że do zgłoszenia przywozu dołączone było nieważne świadectwo pochodzenia i że wskazana cena na fakturze, wystawionej pro forma przez CMP, była mało wiarygodna. W związku z tym ministerstwo zauważyło, że faktura dotycząca wcześniejszej sprzedaży, wystawiona przez OME-DTECH, zawierała cenę sprzedaży na rzecz CMP wynoszącą 130,983 ECU za tonę, która była niższa od minimalnej ceny przywozu, ustalonej w decyzji nr 67/94.

16 Wyrokiem Tribunale di Bari z dnia 30 września 2000 r. skarga Carboni została oddalona w szczególności z uwagi na fakt, że ochrona rynku europejskiego poprzez ustanowienie cła antydumpingowego powinna być stosowana w momencie wjazdu do Wspólnoty Europejskiej, to znaczy w chwili pierwszego zakupu przez podmiot wspólnotowy.

17 Carboni wniosła odwołanie od tego wyroku do Corte d'appello di Bari (sądu apelacyjnego w Bari), który oddalił je jako bezpodstawne. Zdaniem tego sądu „dopuszczenie do swobodnego obrotu" w rozumieniu art. 201 Wspólnotowego kodeksu celnego należy rozumieć jako wprowadzenie towaru na rynek wspólnotowy, co wymusza uwzględnienie stadium obrotu handlowego, w którym doszło do nabycia towaru przez pierwszy wspólnotowy podmiot gospodarczy. W przeciwnym przypadku uregulowania antydumpingowe byłyby bowiem łatwe do obejścia.

18 Carboni wniosła kasację od tego wyroku do Corte Suprema di Cassazione (sądu kasacyjnego). W ramach tej kasacji Carboni podniosła w szczególności, po pierwsze, że dopuszczenie do swobodnego obrotu następuje wyłącznie w chwili wprowadzenia towaru na terytorium celne Wspólnoty, a nie gdy towar został po prostu nabyty przez podmiot wspólnotowy w państwie znajdującym się poza Wspólnotą. Cło antydumpingowe miałoby bowiem na celu nie tyle ukaranie państwa producenta, uniemożliwiając mu dokonanie wywozu po określonej cenie, lecz zapobieganie, by towar sprzedawany ze stratą nie został wprowadzony na rynek wspólnotowy, oddziałując negatywnie na konkurencję.

19 Po drugie, Carboni odwołała się do art. 1 ust. 2 decyzji nr 1751/94 i art. 29 ust. 1 akapit pierwszy ab initio Wspólnotowego kodeksu celnego, który stanowi, że „wartością celną przywożonych towarów jest wartość transakcyjna, to znaczy cena faktycznie zapłacona lub należna za towary". Zdaniem Carboni wynika z tego, że w braku zastrzeżeń dotyczących prawdziwości faktury zakupu, sporządzonej przez CMP, kwota zapłacona przez CMP nie może mieć znaczenia, gdyż różnica ceny między dwoma transakcjami sprzedaży jest uzasadniona różnymi czynnikami, a mianowicie wynagrodzeniem za działalność pośrednika, kosztami transportu i podjętym ryzykiem.

20 Zdaniem ministerstwa ratio legis uregulowań antydumpingowych prowadzi do uznania, że szkoda spowodowana na rynku wspólnotowym nie następuje wyłącznie w chwili konkretnego wprowadzenia na wspólnotowe terytorium celne towarów sprzedanych ze stratą, lecz również w przypadku gdy podmiot wspólnotowy nabywa rzeczone towary po cenie niższej niż cena, którą muszą zapłacić inne podmioty wspólnotowe.

21 Corte Suprema di Cassazione zastanawia się nad rozstrzygnięciem kwestii, czy organy celne mogą przyjąć jako podstawę zastosowania cła antydumpingowego wartość odpowiadającą cenie ustalonej dla danego towaru w ramach sprzedaży, która nastąpiła przed sprzedażą, na podstawie której dokonano zgłoszenia celnego lub, innymi słowy, czy decydująca jest chwila sprzedaży dokonanej w celu wywozu na wspólnotowy obszar celny, niezależnie od chwili przedstawienia w urzędzie celnym.

22 Corte Suprema di Cassazione uważa bowiem, że należy ustalić, czy przysługującej podmiotowi gospodarczemu swobodzie przyjęcia w celu określenia wartości celnej ceny zapłaconej za dane towary w transakcji, która nastąpiła przed transakcją, na podstawie której dokonano zgłoszenia celnego, odpowiada takie samo uprawnienie po stronie administracji celnej.

23 Uznawszy, że kwestia prawna podniesiona w ramach postępowania przed sądem krajowym nie była dotychczas rozstrzygnięta przez Trybunał, Corte Suprema di Cassazione postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy organ celny, zgodnie z zasadami wspólnotowego prawa celnego, może w celu zastosowania cła antydumpingowego, takiego jak ustanowione w decyzji nr 67/94 […], uwzględnić cenę sprzedaży tych samych towarów, która nastąpiła przed sprzedażą, na podstawie której dokonano zgłoszenia celnego, jeżeli kupującym jest przedsiębiorca wspólnotowy lub sprzedaż została dokonana w celu przywozu do Wspólnoty?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

24 W przedłożonym pytaniu sąd krajowy dąży w istocie do ustalenia, czy w celu zastosowania cła antydumpingowego, ustanowionego w decyzji nr 67/94, odpowiednie wspólnotowe przepisy celne umożliwiają organom celnym określenie wartości celnej na podstawie ceny ustalonej dla tych samych towarów w ramach sprzedaży, która nastąpiła przed sprzedażą, w odniesieniu, do której dokonano zgłoszenia w urzędzie celnym.

25 Aby odpowiedzieć na to pytanie należy, po pierwsze, rozstrzygnąć, czy organy celne mogą z reguły odnieść się, w celu zastosowania cła antydumpingowego ustanowionego w rzeczonej decyzji, do ceny ustalonej dla tych samych towarów w ramach wcześniejszej sprzedaży, nawet jeśli zadeklarowana cena odpowiada cenie faktycznie zapłaconej przez importera lub od niego należnej. W przypadku odpowiedzi

przeczącej, należałoby, po drugie, zbadać, czy organy celne mają taką możliwość przynajmniej w poszczególnych przypadkach, jeżeli kwestionują one prawdziwość ceny wskazanej w zgłoszeniu celnym.

W przedmiocie możliwości odniesienia się przez organy celne do wcześniejszej sprzedaży w celu zastosowania cła antydumpingowego ustanowionego w decyzji nr 67/94, jeżeli zadeklarowana cena odpowiada cenie faktycznie zapłaconej przez importera lub od niego należnej

26 Aby odpowiedzieć na pytanie, czy organy celne mogą, w celu zastosowania cła antydumpingowego ustanowionego w decyzji nr 67/94, odnieść się do ceny, która została ustalona dla danych towarów w ramach wcześniejszej sprzedaży, nawet jeżeli zadeklarowana cena odpowiada cenie faktycznie zapłaconej przez importera lub od niego należnej, należy dokonać wykładni pojęcia „zadeklarowanej wartości celnej" w rozumieniu art. 1 ust. 2 decyzji nr 67/94.

27 Należy przede wszystkim zauważyć, że zwrot „[…] wartość celna" odpowiada wartości celnej towarów przywiezionych, tak jak jest ona zdefiniowana w uregulowaniach celnych (zob. podobnie, wyrok z dnia 29 maja 1997 r. w sprawie C-93/96 ICT, Rec. s. I-2881, pkt 14). Biorąc pod uwagę okres właściwy dla okoliczności faktycznych sprawy przed sądem krajowym, należy odnieść się do art. 29 ust. 1 Wspólnotowego kodeksu celnego, który definiuje ten zwrot jako oznaczający „wartość transakcyjną, to znaczy cenę faktycznie zapłaconą lub należną za towary, wtedy gdy zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty", w razie potrzeby ustalaną na podstawie innych odpowiednich przepisów Wspólnotowego kodeksu celnego.

28 Rzeczony art. 29 ust. 1 stanowi, że wartość celna dotyczy wyłączenie towarów, które zostały „sprzedane w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty". Wynika z tego, że

należy ustalić w chwili sprzedaży, że towary pochodzące z państwa trzeciego zostaną skierowane na terytorium celne Wspólnoty [zob. podobnie w odniesieniu do art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1224/80 z dnia 28 maja 1980 r. w sprawie określania wartości celnej towarów (Dz.U. L 134, s. 1), który jest przepisem identycznym z art. 29 ust. 1 Wspólnotowego kodeksu celnego, wyrok z dnia 6 czerwca 1990 r. w sprawie C-11/89 Unifert, Rec. s. I-2275, pkt 11].

29 W rozumieniu art. 147 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia wykonawczego fakt, że towary będące przedmiotem sprzedaży zostały zgłoszone do swobodnego obrotu, uważa się za wystarczającą wskazówkę, że wspomniana wyżej przesłanka jest spełniona. Rzeczony art. 147 ust. 1 zdanie drugie w wersji obowiązującej w okresie właściwym dla okoliczności faktycznych sprawy przed sądem krajowym stanowi, że wskazówka ta obowiązuje w przypadku kolejnych sprzedaży dokonanych przed określeniem wartości celnej.

30 Zatem w przypadku kolejnych sprzedaży ceny odpowiadające transakcjom sprzedaży dokonanym po wywozie, lecz przed dopuszczeniem do swobodnego obrotu we Wspólnocie, mogą być uwzględnione w celu określenia „wartości transakcyjnej" w rozumieniu art. 29 ust. 1 Wspólnotowego kodeksu celnego (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Unifert, pkt 13).

31 Wynika z tego, że w przypadku kolejnych sprzedaży towarów w celu ich przywozu na terytorium celne Wspólnoty, importer ma swobodę wyboru, spośród cen uzgodnionych dla każdej z tych sprzedaży, ceny, którą przyjmie jako podstawę określenia wartości celnej danych towarów, pod warunkiem, że będzie mógł przedstawić wszystkie szczegółowe informacje i dokumenty dotyczące ceny, która została przez niego wybrana, konieczne organom celnym (zob. podobnie, ww. wyrok w sprawie Unifert, pkt 16 i 21).

32 Opierając się na tych wyjaśnieniach dotyczących znaczenia rzeczonego pojęcia „[…] wartość celna", które odsyła do uregulowań celnych i daje tym samym importerowi przedstawioną w poprzednim punkcie możliwość wyboru, należy następnie określić znaczenie dodanego do tego pojęcia słowa „zadeklarowana", w celu udzielenia Corte Suprema di Cassazione odpowiedzi na pytanie, czy administracji celnej przysługuje również możliwość wyboru, umożliwiająca przyjęcie ceny wcześniejszej sprzedaży, jako podstawy zastosowania cła antydumpingowego.

33 Dodanie słowa „zadeklarowana" w art. 1 ust. 2 decyzji nr 67/94, podkreśla, że podstawą zastosowania cła antydumpingowego nie jest wartość celna sama w sobie, ale wartość celna zadeklarowana przez importera. Z rzeczonego przepisu wynika zatem, że ceny sprzedaży następujących przed sprzedażą, której cena została wybrana przez importera w celu dokonania zgłoszenia celnego nie mogą zostać uwzględnione dla zastosowania cła antydumpingowego. Wypływa z tego wniosek, że samo brzmienie art. 1 ust. 2 decyzji nr 67/94 wyklucza, aby organy celne miały możliwość wyboru ceny pierwszej sprzedaży, jako podstawy wartości celnej dla potrzeb określenia cła antydumpingowego.

34 Jednakże rząd włoski twierdzi, że w postępowaniu przed sądem krajowym organy celne mogły określić należność celną na podstawie sprzedaży surówki hematytowej dokonanej przez OME-DTEC na rzecz CMP, gdyż to ostatnie przedsiębiorstwo było podmiotem wspólnotowym. Komisja ze swej strony przyznając, że brzmienie decyzji nr 67/94 nie daje żadnej możliwości obliczenia zmiennego cła w inny sposób niż na podstawie ceny dotyczącej ostatniej transakcji przedstawionej w zgłoszeniu celnym, zauważa jednocześnie, że cel środka antydumpingowego opartego na określeniu minimalnej ceny sprzedaży jest łatwy do obejścia i że występuje „pewne napięcie" w stosowaniu ceny ustalonej w ramach ostatniej sprzedaży dla potrzeb, po pierwsze, należności celnej i po drugie, zmiennych ceł antydumpingowych, opartych na minimalnej cenie sprzedaży.

35 W tym względzie należy przypomnieć, że brzmienie art. 1 ust. 2 decyzji nr 67/94 przewiduje wyraźnie i jednoznacznie, że punktem odniesienia dla określenia cła antydumpingowego jest zadeklarowana wartość celna. Należy zatem ustalić przede wszystkim, czy argumenty przedstawione przez rząd włoski i Komisję są uzasadnione i stosownie do okoliczności, czy mogą podważyć rozwiązanie wynikające z brzmienia art. 1 ust. 2 decyzji nr 67/94.

36 Po pierwsze, w odniesieniu do argumentu rządu włoskiego dotyczącego brzmienia art. 1 ust. 2 decyzji nr 1751/94 ustanawiającej ostateczne cło antydumpingowe należy uznać, że zwrot „zaakceptowana wartość celna" znajdujący się w tym przepisie ma wyrażać oczywisty fakt, że cena wskazana przez podmiot dokonujący zgłoszenia nie jest jako taka decydująca dla określenia cła antydumpingowego.

37 Artykuł 29 ust. 1 Wspólnotowego kodeksu celnego stanowi, że wartość celna, to znaczy wartość transakcyjna, podlega, o ile jest to konieczne, ustaleniu dokonanemu na podstawie art. 32 i 33 tego kodeksu. Ponadto, jak wynika na przykład z art. 29 ust. 1 lit. d) i ust. 2 wskazanego kodeksu, organy celne mogą zbadać cenę wskazaną przez zgłaszającego i odmówić jej uznania, stosownie do okoliczności. W rezultacie, treść art. 1 ust. 2 decyzji nr 1751/94 nie zawiera żadnej wskazówki, mogącej prowadzić do podważenia rozwiązania wynikającego z brzmienia art. 1 ust. 2 decyzji nr 67/94.

38 Po drugie, rząd włoski twierdzi, że należy wziąć pod uwagę cele uregulowań antydumpingowych i w tym celu uwzględnić wszystkie etapy kolejnej sprzedaży, unikając zbyt formalistycznego podejścia. W przypadku kolejnych sprzedaży, prowadzących

do dopuszczenia do swobodnego obrotu towaru, należy uznać różne transakcje sprzedaży dokonane w celu przywozu na terytorium celne Wspólnoty za etapy poprzedzające ten przywóz, co oznacza, że chwilą którą powinno się uwzględnić w celu określenia wartości celnej dla zastosowania cła antydumpingowego byłaby w nieunikniony sposób chwila pierwszego zakupu towaru przez podmiot wspólnotowy, gdyż jest to moment w którym towar ten jest wprowadzony do „obiegu wspólnotowego".

39 Jak słusznie zauważył rzecznik generalny w pkt 56–58 przedstawionej opinii, z art. 1 i 2 ust. 1 decyzji podstawowej wynika, że przepisy antydumpingowe mają na celu zapewnienie ochrony przed dumpingowym lub subsydiowanym przywozem, a cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt dumpingowy, którego dopuszczenie do swobodnego obrotu we Wspólnocie powoduje szkodę.

40 W świetle tych przepisów, zastosowanie środka antydumpingowego zakłada zatem wprowadzenie towaru na rynek wspólnotowy powodujące szkodę dla przemysłu wspólnotowego. Ustawodawstwo antydumpingowe nie dotyczy sprzedaży towarów samej w sobie, takiej jak pierwsza sprzedaż surówki hematytowej przez OMEDTECH na rzecz CMP w postępowaniu przed sądem krajowym, o ile towary te nie są rzeczywiście wywiezione z przeznaczeniem na obszar celny Wspólnoty ani dopuszczone do swobodnego obrotu we Wspólnocie. W istocie celem ceł antydumpingowych jest zlikwidowanie marży dumpingowej będącej w istocie różnicą między ceną eksportową produktu przeznaczonego do wywozu do Wspólnoty oraz wartością normalną tego produktu i usunięcie w ten sposób szkodliwych skutków przywozu tych towarów do Wspólnoty. Jak wynika z motywów 64 i 67 decyzji nr 67/94, w przypadku surówki hematytowej, cena minimalna wynosząca 149 ECU za tonę stanowi poziom cen, przy którym przywóz ten przestaje powodować znaczącą szkodę dla przemysłu wspólnotowego.

41 A zatem cel przepisów antydumpingowych nie wymaga, co do zasady, pobrania cła antydumpingowego określonego na podstawie ceny ustalonej w ramach poprzedniej sprzedaży danych towarów, jeżeli cena faktycznie zapłacona przez podmiot dokonujący zgłoszenia lub należna od niego jest równa lub wyższa od minimalnej ceny ustanowionej środkiem antydumpingowym.

42 Rząd włoski twierdzi jednak w szczególności, że z celu decyzji nr 67/94 wynika, iż w przypadku kolejnych sprzedaży w celu dokonania przywozu na terytorium Wspólnoty prowadzącego do dopuszczenia do swobodnego obrotu, pierwszy zakup towaru przez podmiot wspólnotowy jest decydujący dla zastosowania cła antydumpingowego. Szkoda spowodowana na rynku wspólnotowym wynikałaby bowiem nie tylko z konkretnego wprowadzenia na terytorium celne Wspólnoty towarów po zaniżonej cenie, ale również z faktu, że wspólnotowy podmiot gospodarczy znajduje się w korzystniejszej sytuacji wobec innych podmiotów wspólnotowych, nabywając rzeczone towary po cenie niższej niż cena przez te podmioty zapłacona.

43 Argument ten zakłada, że cel założony w decyzji nr 67/94, można obejść w przypadku kolejnych sprzedaży, nawet jeśli, jak w sytuacji będącej przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, cena ostatniej sprzedaży, na etapie na którym miało miejsce dopuszczenie do swobodnego obrotu, jest wyższa od minimalnej ceny przywozowej.

44 W związku z tym należy zauważyć, że sam fakt, iż wspólnotowy podmiot gospodarczy może znaleźć się w korzystniejszej sytuacji w stosunku do innych podmiotów wspólnotowych nabywając towary po cenie niższej niż cena przez te podmioty zapłacona, nie zagraża celowi decyzji nr 67/94. Celem tym nie jest bowiem odebranie ewentualnych zysków importera, lecz, jak wynika z motywu 64 rzeczonej decyzji, zapobieganie, by przemysł wspólnotowy, czyli producenci, nie poniósł znaczącej szkody.

45 Jako trzeci i ostatni argument rząd włoski popierany przez Komisję podnosi, że zmienne cło antydumpingowe, ustanowione w decyzji nr 67/94 można łatwo obejść, w szczególności poprzez rekompensatę ceny, zastosowaną do innych produktów lub poprzez zadeklarowanie ceny sztucznie zawyżonej.

46 Należy w tym względzie przypomnieć, że na podstawie art. 13 ust. 2 decyzji podstawowej środki ustanawiające cło antydumpingowe określają w szczególności wysokość i rodzaj ustanowionego cła oraz niektóre inne elementy. Z przepisu tego wynika, że instytucje mają swobodę wyboru, w zakresie przysługującego im uznania, między różnymi rodzajami cła (zob. wyrok z dnia 11 lipca 1990 r. w sprawach połączonych C-305/86 i C-160/87 Neotype Techmashexport przeciwko Komisji i Radzie, Rec. s. I-2945, pkt 58). W przypadku zatem surówki hematytowej pochodzącej z państw, których dotyczyła decyzja nr 67/94, Komisja miała możliwość ustanowienia stałego cła ewentualnie wraz ze zmiennym cłem, które to rozwiązanie jest trudniejsze do obejścia [zob. w odniesieniu do rozporządzenia Rady (EWG) nr 3068/92 z dnia 23 października 1992 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz chlorku potasu pochodzącego z Białorusi, Rosji lub Ukrainy (Dz.U. L 308, s. 41), zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 634/94 z dnia 21 marca 1994 r. (Dz.U. L 80, s. 1), wyrok Trybunału z dnia 29 września 2000 r. T-87/98 International Potash Company przeciwko Radzie, Rec. s. II-3179, pkt 43–48]. Tymczasem, jak stanowi motyw 66 decyzji nr 67/94, Komisja uznała, w zakresie przysługującego jej zakresu uznania, że w przypadku objętym tą decyzją, aby osiągnąć założone cele „najbardziej odpowiednim spośród dostępnych środków jest w tym konkretnym przypadku ustalenie ceny minimalnej".

47 Zważywszy, że cło zmienne jest łatwe do obejścia i że można tego uniknąć poprzez wprowadzenie stałego cła lub połączenie zmiennego cła i stałego cła, fakt, iż Komisja mimo tego zadecydowała o ustanowieniu w decyzji nr 67/94 zmiennego cła, nie może sam w sobie uzasadniać ogólnej rezygnacji, ze szkodą dla importerów, z określenia

cła antydumpingowego na podstawie zadeklarowanej wartości celnej, jak stanowi ta decyzja.

48 W świetle powyższych uwag argumenty podniesione przez rząd włoski i Komisję nie pozwalają na zakwestionowanie rozwiązania wynikającego wyraźnie i jednoznacznie z brzmienia art. 1 ust. 2 decyzji nr 67/94 (zob. podobnie, wyrok z dnia 8 grudnia 2005 r. w sprawie C-220/03 BCE przeciwko Niemcom, Zb.Orz. s. I-10595, pkt 31).

49 W tej sytuacji należy uznać, że zgodnie z art. 1 ust. 2 decyzji nr 67/94 organy celne nie mogą określić wartości celnej w celu zastosowania cła antydumpingowego ustanowionego w tej decyzji na podstawie ceny ustalonej dla danych towarów w ramach sprzedaży, która nastąpiła przed sprzedażą, na podstawie której dokonano zgłoszenia celnego, jeżeli zadeklarowana cena odpowiada cenie faktycznie zapłaconej przez importera lub od niego należnej.

W przedmiocie możliwości odniesienia się przez organy celne do wcześniejszej sprzedaży w celu zastosowania cła antydumpingowego ustanowionego w decyzji nr 67/94, jeżeli kwestionują one prawdziwość ceny wskazanej w zgłoszeniu celnym

50 Dla ustalenia, czy organy celne mogą odnieść się, w celu zastosowania cła antydumpingowego na podstawie decyzji nr 67/94, do ceny ustalonej w ramach sprzedaży, która nastąpiła przed sprzedażą, w odniesieniu do której dokonano zgłoszenia celnego, jeżeli kwestionują one prawdziwość ceny wskazanej w tym zgłoszeniu, należy zbadać odpowiednie przepisy rozporządzenia wykonawczego i art. 29 i 31 Wspólnotowego kodeksu celnego, uwzględniając szczególne cechy zmiennego cła antydumpingowego.

51 W związku z tym należy przypomnieć, że zgodnie z art. 1 ust. 3 decyzji nr 67/94, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

52 Należy podkreślić w tym kontekście, że zgodnie z art. 181a rozporządzenia wykonawczego, wprowadzonym rozporządzeniem nr 3254/94, jeżeli organy celne mają uzasadnione wątpliwości, że zadeklarowana wartość celna stanowi całkowitą faktycznie zapłaconą lub należną sumę, nie muszą ustalać wartości celnej przywożonych towarów z zastosowaniem metody wartości transakcyjnej i mogą odrzucić zadeklarowaną cenę, jeżeli wątpliwości utrzymują się po ewentualnym zażądaniu przedstawienia wszelkich uzupełniających informacji i dokumentów oraz po zapewnieniu zainteresowanej osobie odpowiedniej możliwości przedstawienia jej stanowiska co do podstaw, na których opierają się te wątpliwości.

53 Mimo że ten przepis rozporządzenia wykonawczego nie obowiązywał w chwili gdy dokonano zgłoszenia towarów będących przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, zgodnie z informacjami przedstawionymi przez Komisję, sankcjonuje on praktykę celną występującą powszechnie zarówno na poziomie międzynarodowym jak i wspólnotowym, która była stosowana w okresie właściwym dla okoliczności faktycznych sprawy przed sądem krajowym. Ponadto art. 29 ust. 2 lit. a) Wspólnotowego kodeksu celnego ustanawia te same wymogi proceduralne, jeżeli organy celne mają postawy uznać, że powiązania między kupującym i sprzedającym miały wpływ na cenę. Należy zatem stwierdzić, że te wymogi proceduralne są nierozerwalnie związane z system obliczania wartości celnej.

54 Odwołując się do art. 181a rozporządzenia wykonawczego oraz wspomnianej praktyki celnej Komisja uważa, że włoskie organy celne miały prawo uwzględnić cenę ustaloną w ramach sprzedaży, która nastąpiła przed sprzedażą, na podstawie której została zadeklarowana wartość celna.

55 Należy zauważyć, że art. 181a rozporządzenia wykonawczego ogranicza się do stwierdzenia, że organy „nie muszą ustalać wartości celnej […] z zastosowaniem metody wartości transakcyjnej", ale nie określa, jaka inna wartość powinna w tym przypadku zastąpić wartość transakcyjną.

56 Zgodnie z art. 30 i 31 Wspólnotowego kodeksu celnego, które znajdują zastosowanie do cła antydumpingowego ustanowionego w decyzji nr 67/94 na podstawie jej art. 1 ust. 3, jeżeli wartość celna przywożonych towarów nie może zostać ustalona na podstawie art. 29 tego kodeksu, jest ona ustalana na podstawie, po pierwsze, rzeczonego art. 30 i po drugie, na podstawie przywołanego art. 31.

57 Pojawia się zatem pytanie, czy jeżeli nie jest możliwe określenie w ramach ustaleń, o których mowa w pkt 52 niniejszego wyroku, rzeczywistej wartości transakcyjnej, to znaczy ceny faktycznie zapłaconej lub należnej w ramach transakcji, dla której dokonano zgłoszenia celnego, organy celne mogą zgodnie z art. 30 i 31 Wspólnotowego kodeksu celnego odwołać się do ceny wcześniejszej sprzedaży.

58 Po pierwsze, jeśli chodzi o art. 30 Wspólnotowego kodeksu celnego, należy przypomnieć, że przepis ten ma zasadniczo na celu ustalenie wartości celnej na podstawie ceny ogólnie stosowanej dla danego towaru. Tymczasem szczególny przypadek dumpingu polega na wprowadzeniu towaru na rynek wspólnotowy po cenie niższej niż cena stosowana na tym rynku. Ponadto szczególna cecha zmiennego cła antydumpingowego wyraża się w tym, że jest ono obliczane w zależności od różnicy między minimalną ceną przywozową i ceną uzgodnioną konkretnie dla danego towaru. W rezultacie wartość celna określona, zgodnie ze wskazanym art. 30, poprzez odniesienie do ceny ogólnie płaconej lub należnej nie może zostać użyta w celu zastosowania zmiennego cła antydumpingowego.

59 Po drugie, art. 31 ust. 1 Wspólnotowego kodeksu celnego stanowi, że w określonych w nim warunkach, wartość celna jest ustalana na podstawie danych dostępnych we Wspólnocie, z zastosowaniem odpowiednich środków zgodnych z zasadami i ogólnymi przepisami porozumień międzynarodowych i przepisów w nim wymienionych.

60 W związku z tym należy przypomnieć, że z orzecznictwa wynika, iż uregulowania wspólnotowe dotyczące obliczania wartości celnej mają na celu ustanowienie sprawiedliwego, jednolitego i bezstronnego systemu, wykluczającego stosowanie arbitralnych lub fikcyjnych wartości celnych (ww. wyrok w sprawie Unifert, pkt 35; wyrok z dnia 19 października 2000 r. w sprawie C-15/99 Sommer, Rec. s. I-8989, pkt 25 oraz wyrok z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie C-306/04 Compaq Computer International Corporation, Zb.Orz. s. I-10991, pkt 3) oraz że cel ten jest zgodny z wymogami praktyki handlowej (wyrok z dnia 25 lipca 1991 r. w sprawie C-299/90 Hepp, Rec. s. I-4301, pkt 13). Zgodnie z pkt 2 uwag interpretacyjnych w przedmiocie wartości celnej załącznika 23 do rozporządzenia wykonawczego dotyczących art. 31 ust. 1 Wspólnotowego kodeksu celnego, na mocy rzeczonego art. 31 ust. 1 powinny być stosowane metody ustanowione w art. 29 i 30 ust. 2 tego kodeksu, jednakże „rozsądna elastyczność" w stosowaniu takich metod będzie zgodna z celami i przepisami art. 31 ust. 1 rzeczonego kodeksu.

61 Uwzględniając konieczność ustalenia wartości celnej dla potrzeb zastosowania zmiennego cła antydumpingowego i wskazaną w pkt 2 rzeczonych uwag interpretacyjnych „rozsądną elastyczność", należy uznać, że cena ustalona w ramach sprzedaży, która nastąpiła przed sprzedażą, dla której dokonano zgłoszenia celnego, może stanowić dane dostępne we Wspólnocie, na podstawie których, zgodnie z art. 31 ust. 1 Wspólnotowego kodeksu celnego, można określić wartość celną. Biorąc pod uwagę szczególną cechę zmiennego cła antydumpingowego, przypomnianą w pkt 58 niniejszego wyroku, odniesienie do tej ceny stanowi sposób określenia rzeczonej

wartości, który jest jednocześnie „odpowiedni" w rozumieniu przywołanego art. 31 ust. 1 oraz zgodny z zasadami i ogólnymi przepisami porozumień międzynarodowych jak też przepisów do których odwołuje się sam art. 31 ust. 1.

62 Jednakże na podstawie art. 31 ust. 2 lit. b) Wspólnotowego kodeksu celnego, wartość celna określona zgodnie z ust. 1 tego przepisu nie może być oparta na systemie polegającym na przyjmowaniu na potrzeby celne wyższej z dwóch alternatywnych wartości. Przepis ten, dostosowany do kontekstu, w którym chodzi o zmienne cło antydumpingowe, wyklucza system zakładający przyjmowanie niższej wartości. Ponadto art. 31 ust. 2 lit. g) rzeczonego kodeksu wyklucza, aby rzeczona wartość celna była określana na podstawie arbitralnych lub nieprawdziwych wartości.

63 Należy zatem dodać, że wartość celna mająca znaczenie dla określenia zmiennego cła antydumpingowego odpowiada cenie uzgodnionej w ramach sprzedaży, która nastąpiła jako ostatnia przed sprzedażą, w odniesieniu do której dokonano zgłoszenia celnego, co do której organy celne nie mają żadnej obiektywnej podstawy, aby wątpić w jej prawdziwość.

64 W świetle powyższych uwag należy odpowiedzieć na przedłożone pytanie, że zgodnie z art. 1 ust. 2 decyzji nr 67/94 organy celne nie mogą określić wartości celnej w celu zastosowania cła antydumpingowego ustanowionego w rzeczonej decyzji na podstawie ceny ustalonej dla danych towarów w ramach sprzedaży, która nastąpiła przed sprzedażą, na podstawie której dokonano zgłoszenia celnego, jeżeli zadeklarowana cena odpowiada cenie faktycznie zapłaconej przez importera lub od niego należnej. Jeżeli organy celne mają uzasadnione wątpliwości co do prawdziwości zadeklarowanej wartości i ich wątpliwości potwierdziły się po zażądaniu uzupełniających informacji i po zapewnieniu zainteresowanej osobie odpowiedniej możliwości przedstawienia jej stanowiska co do podstaw, na których opierają się te wątpliwości, przy czym nie było możliwe określenie ceny faktycznie zapłaconej lub należnej, mogą one zgodnie z art. 31 Wspólnotowego kodeksu celnego, obliczyć wartość celną w celu

zastosowania cła antydumpingowego ustanowionego w decyzji nr 67/94 poprzez odniesienie do ceny uzgodnionej dla danych towarów w ramach sprzedaży, która nastąpiła jako ostatnia przed sprzedażą, w odniesieniu do której dokonano zgłoszenia celnego i co do której organy celne nie mają żadnej obiektywnej podstawy, aby wątpić w jej prawdziwość.

W przedmiocie kosztów

65 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Zgodnie z art. 1 ust. 2 decyzji Komisji nr 67/94/EWWiS z dnia 12 stycznia 1994 r. nakładającej tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty surówki hematytowej pochodzącej z Brazylii, Polski, Rosji i Ukrainy organy celne nie mogą określić wartości celnej w celu zastosowania cła antydumpingowego ustanowionego w rzeczonej decyzji na podstawie ceny ustalonej dla danych towarów w ramach sprzedaży, która nastąpiła przed sprzedażą, na podstawie której dokonano zgłoszenia celnego, jeżeli zadeklarowana cena odpowiada cenie faktycznie zapłaconej przez importera lub od niego należnej.

Jeżeli organy celne mają uzasadnione wątpliwości, co do prawdziwości zadeklarowanej wartości i ich wątpliwości potwierdziły się po zażądaniu uzupełniających informacji i po zapewnieniu zainteresowanej osobie odpowiedniej możliwości przedstawienia jej stanowiska co do podstaw, na których opierają się te wątpliwości, przy czym nie było możliwe określenie ceny faktycznie zapłaconej lub należnej, mogą one zgodnie z art. 31 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, obliczyć wartość celną w celu zastosowania cła antydumpingowego ustanowionego w decyzji nr 67/94 poprzez odniesienie do ceny uzgodnionej dla danych towarów w ramach sprzedaży, która nastąpiła jako ostatnia przed sprzedażą, w odniesieniu do której dokonano zgłoszenia celnego i co do której organy celne nie mają żadnej obiektywnej podstawy, aby wątpić w jej prawdziwość.

Podpisy